

MARIA BECKER-MEISBERGER

Maibach

Wänn eisch Maibach heere,
dann siehn eisch schwards.
Dad hadd neischd se duun
med de Kòlle,
die woo se dòòrd gegraabd hann.

Wänn eisch Maibach heere,
dann siehn eisch
alles schwards voll Leid
vòòr uurem Hous,
off uurem Kärjòbb
onn en uurer Kärsch.

Onn mei Modder ess
schwards aangedòòn
von oowe bis unne.
Soggaar am Hudd
hadd se e schwardser Schlaier,
weil se Drouer hadd.

Mier hann all Drouer.
Uurer Vadder wärd houd begraabd
onn nòch dswai annere Bärschleid ourem Dòrf.
Onn en vill annere Därfer
wärre aach Bärschleid begraabd,
die woo all emkomm senn
en der Maibach
off ääne Schlaach.
Ball honnerd Schdigg
hadd mei Schwäschder gesaad.
Onn all wääre se schwards geweene,
schwards wie die Naad.
Eisch wòòr jòò sällmòòls
noch aaerisch glään.
Awwer wänn eisch Maibach heere,
dann siehn eisch houd nòch schwards,
onn nuure e gans glään bisje häll.
Dad kemmd von dääm Eellischdje
woo die Modder gebrandd hadd
onn bei dääm mier gebääd hann
fer de Vadder
on fer all die annere aarme Seele.

Wänn eisch Maibach heere

dann siehn eisch schwarads.
Onn dad hadd dòch äbbes se duun
med de Kòlle,
die woo se dòòrd
gegraabd hann.

(De Himmel off Besuuch, Blieskastel o.J., S.48-51; Preis im Saarl.
Mundartwettbewerb 1979; wiederabgedruckt in : G. Scholdt / D. Walter:
Saarländische Autoren - saarländische Themen = Saarländische Beiträge zur
pädagogischen Praxis 24, Saarbrücken [LPM] 1995, S.168)